

ת"פ 35562/08/14 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד מ.ח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 35562-08-14 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' ח'
בפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

נגד
מ.ח.

הכרעת דין

פתח דבר:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך ה- 2.12.12 התקיים דיון הוכחות בת.פ. 35793-03-10 בו הואשם הנאשם, במהלכו ייצג תובע המשטרה (להלן: "**המתלונן**") את מדינת ישראל.

על פי הנטען, בטרם החל הדיון, עת שוחח המתלונן עם בא כוחו של הנאשם, פנה הנאשם למתלונן ואמר לו מספר פעמים כי הוא "מאחל לו סרטן" (להלן: "**הקללות הנטענות**").

בנוסף, במהלך הדיון, לאחר שנשמעו מספר עדי תביעה, יצא בית המשפט להפסקה קצרה בת מספר דקות במהלכה נותרו המתלונן והנאשם באולם בית המשפט. במהלך אותה ההפסקה איים הנאשם על המתלונן שלא כדין בפגיעה בגופו באומרו "אם אנשים פוגעים בי הם נפגעים. עוד מילה אחת חבל עליך. אני עוד אחפש אותך" וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו (להלן: "**האיום הנטען**").

2. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. הנאשם לא כפר בקיומו של הדיון בת.פ. 35793-03-10 בו היה נאשם, ובכך שפנה בדברים למתלונן אך טען כי לא אמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום אלא אמר למתלונן שאדם שפוגע בו יפגע מלמעלה.

דין והכרעה:

האם הוכיחה המאשימה את אמירת הדברים המיוחסים לנאשם בכתב האישום - הפן העובדתי:

3. כמפורט לעיל, המאשימה והנאשם אינם חלוקים באשר לכך שהנאשם פנה למתלונן, אך בעוד שלגרסת המאשימה נאמרו הדברים המפורטים בכתב האישום, הקללות הנטענות בפתח הדיון, והאיום הנטען במהלך ההפסקה, הרי שלגרסת הנאשם הדברים שנאמרו על ידו הם שאדם שפוגע בו יפגע מלמעלה. באשר לעיתוי, מועד אמירתם של הדברים והסיבה לאמירתם, אוחז הנאשם במספר גרסאות אותן אסקור להלן.

4. מטעם המאשימה העיד המתלונן, הוא תובע משטרתי.

המתלונן חזר על האמרות המפורטות בכתב האישום והעיד כי אלה נאמרו לו ע"י הנאשם.

לדברי המתלונן הרגיש באותו המועד כי הנאשם עבר את הגבול, רשם את הדברים על דף וכאשר נכנס השופט יצחק לאולם הסב את תשומת ליבו לאשר ארע (עמ' 10 ש' 10-13 לפרוטוקול).

המתלונן הבהיר בעת עדותו כי בהיותו תובע משטרתי מצא להבליג על הקללות הנטענות אותן השמיע הנאשם מספר פעמים לפני תחילת הדיון, אולם משהושמע האיום הנטען חש שהנאשם עבר את הגבול ולכן אף הביא את הדברים לידיעת בית המשפט (כב' השופט יצחק יצחק) כאמור והוסיף כי הנאשם התקרב אליו בצורה פיזית בעת שהשמיע את האיום הנטען (עמ' 10 ש' 11 - 12 לפרוטוקול). לדבריו: **"כשהילדים שלו היו באולם, הוא התקרב אלי במרחק אפסי, הוא לא התכוון להזהיר אותי, אלה לא היו מילים של אזהרה. ממה הוא בכלל מזהיר אותי, אין בינינו שיג ושיח"** (עמ' 14 ש' 9 לפרוטוקול).

5. עוד הבהיר כי ת.פ. 35793-03-10 במהלכו נשמע האיום הנטען, הוא תיק בו הואשם הנאשם בעבירות אלימות ואיומים כלפי בני משפחה, וכי היה זה תיק רגיל של מדור התביעות במשטרת ישראל, כאשר למתלונן לא היה בו כל עניין אישי (עמ' 14 ש' 13 לפרוטוקול וכן עמ' 10 ש' 1-12 לפרוטוקול).

6. בעת חקירתו הנגדית השיב המתלונן כי לא שמר את אותה התרשומת אשר טען שערך בזמן האמת של דברי האיום הנטען ולא לקח אותה עמו מאולם בית המשפט לאחר שמסר את הדברים לבית המשפט כמפורט בת/1 (עמ' 14 ש' 23 לפרוטוקול), אך הדברים אשר מסר הם זהים לדברים שנאמרו במסגרת האיום הנטען ונרשמו על ידו. המתלונן אישר בפני הסנגור שבעת השמעת הקללות הנטענות היו באולם בית המשפט אשתו של הנאשם וילדיו וכן סנגורו, ולא נתן הסבר מדוע לא ציין גם אותן בפני כב' השופט יצחק במסגרת ת/1.

המתלונן הכחיש כי קילל את הנאשם או אמר לו **"אמירה שמקומה אינו בבית המשפט"** (עמ' 16 ש' 12 לפרוטוקול). עוד חזר שוב שהיה מפוחד בעת האיום הנטען (עמ' 16 ש' 27 לפרוטוקול).

באשר לנוכחות הקלדנית באולם כב' השופט יצחק השיב המתלונן כי אינו יודע אם נכחה באולם בעת השמעת הקללות הנטענות, באשר לאיום הנטען, השיב כי לא ראה את הקלדנית באותה העת והיה **"מפוקס על האירוע"** (עמ' 17 ש' 4 לפרוטוקול).

7. עדותו של המתלונן הייתה מהימנה, ברורה וקוהרנטית ולחיזוקה הוגש במהלך חקירתו הראשית של המתלונן ת/1, הוא פרוטוקול חלקי של הדיון בת.פ. 35793-03-10 אשר נערך ביום 2.12.12. שם, בעמ' 21 שורות 1-3 מציין המתלונן בפני כב' השופט יצחק, המותב אשר דן בת.פ. 35793-03-10 כי בעת ההפסקה נאמר לו ע"י הנאשם: **"אם אנשים פוגעים בי הם נפגעים. עוד מילה אחת חבל עליך"**. עוד הוסיף כי בנוכחות הסנגור נאמר לו ע"י הנאשם **"אני עוד אחפש אותך"**. עוד הוגשה במסגרת פרשת התביעה ת/2 הודעת הנאשם במשטרה מיום 2.12.2012, יום האיום הנטען בכתב האישום.

8. נתתי דעתי לטענות הסנגור באשר לקשיים בעדותו של המתלונן. לטענת הסנגור, על אף שהמתלונן העיד בדבר תרשומת שערך בזמן אמת, עת נשמע האיום הנטען, תוך שהוא מבין חשיבות התרשומת נוכח תפקידו, לא מסר את התרשומת למשטרה או נתן כל סבר סביר לכך. בשל כך מעלה הסנגור תהיות האם כלל הייתה תרשומת שכזאת או שמא סיפר עליה המתלונן רק כדי להוסיף נפח של מהימנות לגרסתו. כן יש לבחון האם יש לפקק בגרסת המתלונן באשר למילים המיוחסות לנאשם בשל העובדה שלא נשמרה התרשומת שערך בזמן אמת (ראו שאלת הסנגור בע"מ 16 ש' 28 לפרוטוקול האם יתכן שהמתלונן ציטט את דברי הנאשם בפני השופט יצחק באופן לא מדויק?).

אינני רואה עין בעין עם הסנגור בהקשר זה. מהימנה עלי גרסת המתלונן לפיה ערך תרשומת ואולם, מאחר ומיד עם היכנסו של כב' השופט יצחק לאולם, תוך פרק זמן של דקות ספורות, חזר על הדברים לפרוטוקול בית המשפט לא שמר את התרשומת האמורה. ספק באשר לתוכן הדברים שנאמרו במסגרת האיום הנטען יכול היה לעלות לו היה מרווח זמן משמעותי בין האיום הנטען לבין מסירת תלונה בינו או פנייה לשופט בעניין, אך זה לא המקרה בעניינו, כאשר כאמור גם לגרסת הנאשם, ההפסקה בדיון ערכה דקות ספורות ומיד לכשנכנס השופט יצחק לאולם פנה אליו המתלונן כמפורט בת/1.

כן לא מצאתי שיש בעובדה שהמתלונן לא הזכיר את הקללות הנטענות בפני השופט יצחק כדי לפגוע במהימנותו. כפי שהעיד המתלונן, בחר להבליג על קללות אלה אשר נשמעו בתחילת הדיון בזמן אמת. לעומת זאת, באמצע הדיון, חש המתלונן מאוים לאחר דברי האיום הנטען והחליט להעלותם בפני כב' השופט יצחק, כאשר יש לזכור שבין האיום הנטען לבין ת/1 חלפו דקות בודדות. בנסיבות אלה בהחלט מתקבל על הדעת שהמתלונן היה עסוק באיום הנטען ולא חשב או דאג להעלות את עניין הקללות בפני בית המשפט.

בכל מקרה, לטעמי אין בכך כדי לפגוע במהימנות גרסת המתלונן אשר עדותו נשמעה אוטנטית לחלוטין גם כאשר השיב בעניין זה לסנגור בפשטות ובכנות **"אתה צודק אולי טעיתי שלא עשיתי כלום באותו רגע, אבל בגלל שהייתי בתפקיד מסויים שבו יש דינמיקה אמרתי שאני אבליג באותו השלב"** (עמ' 15 ש' 12-13 לפרוטוקול).

9. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

לגרסת הנאשם המפורטת בעמ' 18 לפרוטוקול, הדיון בת.פ. 35793-03-10 בפני כב' השופט יצחק היה דיון סוער הקשור לסכסוך משפחתי ושימוש באלימות.

לטענתו, ביום הדיון ראה את המתלונן מגיש את כתב האישום כנגדו **"בשמחה גלויה, כמו שמחה לאיד"** (עמ' 18 ש' 18).

11 לפרוטוקול).

לטענתו, בסיום הדיון ניגש למתלון ושאל אותו מדוע הוא לוקח את הדברים בשמחה לאיד ולא ברגישות, לדבריו אמר לו המתלון שהוא קצין לשעבר במשטרה ואם היה כעת בתפקיד היה "מזין אותו כרגע בתחת".

יצוין כי דברים אלה לא נאמרו ע"י הנאשם בבית המשפט, אלא נרשמו על גבי פתק על ידו, אשר סומן בעת הדיון ביום 30.11.2015 כ- נ/1. הנאשם הדגיש כי לא אמר את הדברים בעת חקירתו במשטרה (ת/2) שכן החוקר שחקר אותו היה דרוזי או ערבי והוא התבייש לומר את הדברים בפניו. בעת חקירתו הנגדית הבהיר כי לו היה החוקר יהודי או אישה היה כותב אותם על פתק ומגיש אותו לעיונם (עמ' 21 ש' 23 לפרוטוקול).

לגרסת הנאשם ב- 53 שנות חייו איש לא דיבר אתו כך והוא לא אמר דבר על כך בעת חקירתו במשטרה ת/2 והחליט להביא זאת רק לידיעת בית המשפט.

10. הנאשם התייחס לכך שהמתלון, לאחר הפסקה, אמר לשופט יצחק את המפורט בת/1, לדבריו, השופט לא נתן לו להשיב ומיד ציווה לעצרו וכל שאמר הנאשם הוא "**שהוא לא יכול לקחת את חירותי**" ולאחר מכן השופט השתיק אותו (עמ' 21 ש' 29 לפרוטוקול).

לבסוף ציין כי בסיום הדיון ניגש למתלון והושיט לו יד ללחיצת יד לשלום אם דבריו לא הובנו או הוצאו מהקשרם אך המתלון סירב (עמ' 19 ש' 3 לפרוטוקול) וכי ביקש את סליחתו (עמ' 22 ש' 2 לפרוטוקול).

11. בניגוד לעדותו של המתלון, לא הייתה עדות הנאשם באשר להתרחשויות בהירה וסדורה ואף סתרה את גרסתו הראשונית בעת החקירה, ת/2, אשר נערכה ביום האירוע 2.12.2012, הן באשר לעיתוי אמירת הדברים אותם טען שאמר ובאשר לסיבה לאמירתם כאשר נאמרו.

12. באשר לעיתוי, בת/2 עמ' 1 ש' 4-8 מסר הנאשם כי "**בתחילת הדיון (עוד לפני תחילת הדיון)**" אמר למתלון שכל מי שפגע בו או שיפגע בו יפגע מלמעלה כאשר כוונתו הייתה לבורא עולם. לעומת זאת, כמפורט לעיל, בעת עדותו בפני מסר כי פנה למתלון בעת הפסקה שנערכה, בת 7-8 דקות ושאל אותו "**מדוע הוא לוקח את זה בשמחה גלויה או שמחה לאיד**" וזאת ממרחק, ואז אמר לו המתלון את המפורט בנ/1 (עמ' 22 ש' 24 לפרוטוקול). לדבריו אמר את הדברים פעם אחת בעת ההפסקה. משעומת בחקירתו הנגדית עם העובדה שעל פי גרסתו בעת חקירתו במשטרה ת/2 אמר את הדברים מספר פעמים, גם בתחילת היום, השיב כי עבר מאז זמן רב, לדבריו: "**גם אם אשאל היום מה היא אכלה שלשום היא לא תזכור. אי אפשר לתפוס אדם בלשוננו**" (עמ' 24 ש' 21 לפרוטוקול). עוד הבהיר כי בתחילת הדיון אמר למתלון "**מה אתה צוחק**" ו"**את העניין שהוא יפגע אמרתי לו רק בהפסקה**" (עמ' 24 ש' 27-29 לפרוטוקול).

13. באשר לסיבה לאמירת הדברים, בעוד שבת/2 אישר כי אמר את הדברים גם בתחילת הדיון הרי שבעת עדותו בבית המשפט טען כי אמר את הדברים לאחר שנאמרו ע"י התלון הדברים כמפורט בנ/1, כאשר לדבריו: "**אמרתי כבר שהייתי בסערת רגשות מאוד גדולה ואי אפשר לשפוט אדם במצב כזה. מה אפשר לצפות מבנאדם שנמצא**

בסיטואציה כזו שיהיה נדיב וחייכן". בעקבות כך לטענתו אמר למתלונן: **"יש בורא עולם ומי שיפגע בי יפגע מלמעלה"** מתוך סערת רגשות כאמור (עמ' 18 ש' 22-21 לפרוטוקול). עוד הוסיף כי אמר למתלונן שהוא אדם רוחני ואביו היה צדיק וקדוש כאשר במקרים שקרו בעבר במשפחתו, מי שפוגע בהם נפגע מלמעלה (עמ' 18 ש' 28 לפרוטוקול). לדבריו **"אני אמרתי לו שחבל עליו שהוא מדבר במילים כאלה כמו בנ/1 והוא תובע מטעם המדינה, דבריי לא הובנו כראוי והוצאו מהקשרם"** (עמ' 18 ש' 25 לפרוטוקול). עוד הוסיף כי לא קילל את הקללות הנטענות.

גרסתו זאת של הנאשם איננה מתיישבת כאמור עם גרסתו בחקירה (ת/2), שכן גם לפי גרסתו, הדברים הרשומים בנ/1 נאמרו לו ע"י המתלונן בעת ההפסקה. משכך, ועל פי גרסתו בת/2 מדוע אמר את הדברים בתחילת הדיון? ברור כי גרסאותיו של הנאשם אינן מתיישבות האחת עם השנייה. הסברו של הנאשם לפיו עבר זמן רב מאז ואי אפשר לתפוס אדם בלשונו אינו יכול לעמוד. הרי חקירת הנאשם ת/2 נערכה ביום האירוע כך שהאירוע היה טרי בראשו באותה עת, ושם מסר כי אמר את הדברים גם בתחילת הדיון. חשוב לציין שכאשר עומת עם הדברים בעת חקירתו הנגדית לא תיקן תשובתו ומסר כי יתכן והדברים נאמרו גם בתחילת הדיון אלא התעקש כי נאמרו רק בעת ההפסקה.

14. אם לא די בכך יש להדגיש כי המפורט בנ/1 נמסר לראשונה מאת הנאשם בעת עדותו בבית המשפט והוא בגדר גרסה כבושה החשודה ככוזבת, מקום בו לא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה (עיינו: 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל** (18.5.1998) וע"פ 4297/98 **הרשטיק נ' מדינת ישראל** (10.9.2000)).

במקרה דנן לא ניתן הסבר מניח את הדעת מטעם הנאשם.

נתתי דעתי להסבר הנאשם לפיו לא מסר את הדברים בעת חקירתו ת/2 מאחר ונחקר על ידי חוקר דרוזי או ערבי והוא התבייש בכך שכך מדבר יהודי אחד לרעהו. גם אם כך הדבר, לא ברור מדוע לא פנה הנאשם למשטרה בכל מועד אחר, עובר למועד הגשת כתב האישום או אפילו לאחריו, לחוקר יהודי, באם רצונו היה כזה, כדי לספר את המפורט בנ/1 ומדוע פנה והתנצל בפני המתלונן בסיום הדיון בפני השופט יצחק, אם אכן נאמרו הדברים כטענתו ע"י המתלונן. יתרה מכך, בת/1 אף בחר הנאשם, בעת עדותו הפתוחה לציין כי התובע עושה מלאכתו נאמנה מטעם המדינה ואף חזר וציין כי ביקש את סליחתו (עמ' 1 שורה 8 לת/2) והוסיף כי הוא רוצה לפגוש במתלונן אישית ולהתנצל בפניו (עמ' 2 ש' 22 לת/2).

15. בבחינת גרסאות הנאשם והמתלונן נתתי דעתי לבקשת הסנגור ליתן את הדעת לכך שהמתלונן הוא עורך דין פלילי ותובע משטרתי, הבקיא בדין הפלילי ויודע להתנהל בבית המשפט בעוד הנאשם הוא אדם רגיל שאינו בקי בדין, מעולם לא למד משפטים, הוא מתרגש וכושר הביטוי שלו איננו מהמשובחים. נתתי דעתי לכך, אך אין בכך כדי לשנות ממסקנתי. חשוב לציין כי אין המדובר במקרה דנן בעניין מורכב משפטית או ברצף אירועים מורכב עובדתית היכול להביא לבלבול מחמת התרגשות או קשיי התבטאות המסביר את הגרסאות הסותרות אשר נמסרו על ידי הנאשם. המדובר במסירת גרסה עובדתית פשוטה באשר לאירועים שהתרחשו שאינם אירועים מורכבים, ואין כל הסבר, כמפורט לעיל, למסירת מספר גרסאות באשר לאותם אירועים, גם אם מוסר הגרסה הוא אדם רגיל שאינו משפטן. עוד אציין כי לא התרשמתי שלנאשם קשיים בכושר הביטוי לאחר ששמעתי את עדותו.

16. לבסוף אציין כי על אף שלטענת הנאשם בנו נכח באולם בעת חילופי הדברים בינו ובין המתלון, הנאשם בחר שלא לזמנו לעדות מטעמו. הטענה לפיה לא זימן את בנו שכן לא זכר מי מבניו נכח באותה עת איננה יכולה להתקבל, ולא הוצג כל טעם מדוע לא יכול היה הנאשם לפנות לבניו לברר מי מהם נכח ולזמנו כעד הגנה.

17. בנסיבות אלה אני מוצאת שלא לקבל את גרסתו הכבושה של הנאשם לפיה נאמרו לו הדברים המיוחסים למתלון בנ/1, וכן שאלה הביאו לאמירת הדברים למתלון, כן אינני מוצאת לקבל את גרסתו בכללותה, נוכח הסתירות המפורטות לעיל, ובכלל זאת גרסתו לפיה כל שאמר למתלון הוא שמי שפוגע בו יפגע מלמעלה. זאת נוכח גרסתו הקוהרנטית של המתלון בעניין ות/1 כאמור, שם חזר בזמן אמת למתלון על האיום הנתען בפני כב' השופט יצחק.

18. נוכח כל המפורט לעיל אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את האמירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום, אשר הוגדרה "כאיום הנתען", זאת לאור גרסתו המהימנה של המתלון, ת/1 המחזק אותה ומנגד וגרסאותיו הסותרות של הנאשם.

באשר לקללות שהושמעו, משמצאתי את גרסת המתלון מהימנה, אני מוצאת כי כך גם גרסתו בהקשר זה. חשוב לציין כי האמור הוא למעלה מהנדרש משהקללות הנתענות אינן יסוד מיסודות העבירה המיוחסת לנאשם.

בהקשר זה אף נתתי דעתי לטענת ב"כ המאשימה לפיה לא היה כל טעם הגיוני מצד המתלון להמציאן כאשר לו בחר להמציא דברים שנאמרו לו ע"י הנאשם הדעת נותנת שהיה ממציא דווקא דברים המגיעים לכדי איום ולא את הקללות הנתענות. הנאשם אמנם טען כי לא אמר את הדברים אלא אחר אולם לא הביא בדל ראיה לכך מטעמו, על אף שבני משפחתו נכחו באולם באותה העת.

האם הדברים אשר נאמרו עונים להגדרת עבירת האיומים על פי חוק העונשין:

19. עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, עניינה במי שמאיים על אדם אחר בפגיעה שלא כדין בגופו, חירותו, נכסיו ושמו הטוב, בכוונה להפחידו או להקניטו.

20. במקרה הנדון, תוכן הדברים אשר נאמרו ע"י הנאשם למתלון בעת ההפסקה עולים כדי איום בפן העובדתי. בנסיבות אלה יש לבחון האם מתקיים היסוד הנפשי הדרוש.

מאמירת דברי האיום הנתען על ידי הנאשם תוך שהוא מתקרב פיזית למתלון על פי עדות המתלון "למרחק אפס" כאשר דברי האיום הנתען נאמרו ע"י הנאשם למתלון, שהוא התובע המשטרתי בתיק פלילי בו הואשם הנאשם בעבירות אלימות ואיומים, עולה כי מתקיים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה.

יש ליתן את הדעת לכך שלא קיבלתי את גרסת הנאשם לפיה אמר את הדברים בהיותו בסערת רגשות בשל הדברים שנאמרו לו ע"י הנאשם המפורטים בנ/1, בנסיבות אלה, אין כל סיבה וטעם לאמירת הדברים פרט לאמירתם לשם הפחדת המתלון או לכל הפחות תוך צפיית הפחדת המתלון בדרגת הסתברות קרובה לוודאי. אבהיר בהקשר לכך שגם לו הייתה מתקבלת גרסת הנאשם באשר לנ/1 לא היה בכך לשנות מקביעתי בהתאם למבחנים המפורטים לעיל כי מתקיים היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה.

עוד יש לתת את הדעת להתנצלות הנאשם בפני המתלון מיד כשהסתיים הדיון ובקשתו להיפגש עמו ולהתנצל בעת חקירתו (ת/2) במסגרת בחינת היסוד הנפשי. נתתי דעתי לטענת הסנגור לפיה התנצלותו של הנאשם מיד לאחר האירוע מלמדת כי לא הייתה לו מטרה להפחיד את המתלון. אינני יכולה לקבל מסקנה זו. עצם ההתנצלות דווקא מלמדת לדעתי שהנאשם התכוון להפחיד את המתלון בעת האיום הנטען או למצער הבין היטב כי קיימת הסתברות קרובה לוודאי שדברי האיום הנטען הפחידו את המתלון, כאשר לאור ההשלכות המידיות של העניין על מצבו, קרי, תלונת המתלון בפני כב' השופט יצחק ומעצרו המידי של הנאשם, ביקש זה למהר ולהתנצל.

כן יש לתת את הדעת במקרה הנדון לעדות המתלון באשר לתחושותיו הסוביקטיביות כאשר המתלון העיד מפורשות כי חש מפוחד.

האם התרשלה המשטרה בחקירתה והאם על התרשלותה, ככל שקיימת, להביא לזיכוי הנאשם

21. בעת הסיכומים טען ב"כ הנאשם להיות החקירה מושא התיק הנדון חקירה רשלנית, כאשר במסגרתה לא נחקרו עדים מהותיים. ב"כ הנאשם הפנה לכך שמטרתה של חקירה משטרתית איננה מציאת ראיות להרשעת החשוד אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל (5.2.1981) וע"פ 305/00 מדינת ישראל נ' חנא (19.5.2004)). לטענתו, בנסיבות העניין יש לזכות את הנאשם שכן לא נחקרו עדים מהותיים בפרשה ויש להניח כי לו היו נחקרים היו מוסרים גרסה הסותרת את גרסת המתלון ולכל הפחות מעלים ספק סביר.

22. בע"פ 5019/09 דביר חליוה נ' מדינת ישראל (20.8.2013) נקבע כי קיומם של מחדלים בחקירת משטרה, ואפילו מחדלים חמורים אינם מובילים בהכרח לזיכוי הנאשם, כאשר אלה כוללים גם הימנעות מחקירה. על בית המשפט לבחון האם קיים חשש שבשל המחדלים הנטענים קופחה הגנת הנאשם.

לדבריי כב' השופט מלצר:

"לשיטתי, השאלה המכרעת איננה האם יש בכוחה של הראיה שלא נאספה כדי להקים ספק סביר באשמתו של המערער, אלא האם עוצמת המחדל שבאי-אסיפתה חמור עד כדי כך שניתן לומר שנתקפחה זכותו החוקתית של המערער למשפט הוגן כדי כך שיש הצדקה לזיכויו (זהו פן נוסף של ה- "הגנה מן הצדק"). ודוק: מסלול זה איננו בבחינת "יש מאין" תרתי משמע, וכבר מצאנו מקרים שבהם הלכו בו הערכאות המבררות (ראו: נקדימון, בעמ' 439-440). אוסיף כי לעת הזו אינני רואה לנכון להציב גבולות מוגדרים ביחס למצבים, אשר יבססו טענה של קיפוח הזכות להליך הוגן מחמת מחדלי חקירה, והדברים יתבררו בעתיד בפסיקותיו של בית משפט זה. יחד עם זאת אדגיש כי ראוי שנלך בנתיב זה רק במקרים חריגים ונדירים, כאשר ברור שמדובר במצבים, שבהם לא ניתן כמעט בשום דרך להצדיק את אופן התנהלותן של רשויות החקירה".

23. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לכך שלא נגבתה גרסה מסנגורו של הנאשם בת.פ. 10-03-35793, מהקלדנית שיתכן והייתה באולם בעת האירוע ומבני משפחתו של הנאשם. אינני מוצאת לקבל הטענה ולקבוע כי יש לזכות הנאשם בשל כך, כפי שאבהיר להלן.

באשר לגביית גרסה מסנגורו של הנאשם בת.פ. 35793-03-10, אשר לדבריו המתלונן שמע את הקללות הנטענות וכן שמע את המשפט "אני עוד אחפש אותך", על פי דבריו של המתלונן בת/1 עמ' 21 ש' 3. המתלונן התייחס לדברים. לגרסתו, כאשר כב' השופט יצחק שאל את הסנגור באשר לפשר הדברים, ענה הסנגור בתשובות הססניות שאינו זוכר כאשר הייתה הרגשה שהרגיש לא נעים להיות הנאשם לקוחו.

המתלונן הפנה לכך שהסנגור אמר שהיה בחוץ בעת האירוע ולאחר מכן אמר שאינו זוכר את הנוסח.

לגרסת המתלונן, לאחר הדיון משיצאו מאולם בית המשפט אמר לו הסנגור כי הוא שמע את

דברי הנאשם בכל הנוגע לקללות הנטענות, באשר לאיום הנטען הוא לא התייחס. לדבריו "כאילו אמר לי שהוא מייצג אותו תרד ממני" (עמ' 13 ש' 26 לפרוטוקול).

2/ אשר הוגש בהסכמת הצדדים בעת הסיכומים מלמד כי נערכה פנייה מטעם המשטרה לסנגורו של הנאשם בת.פ. 35793-03-10 אך זה מסר כי שמע קללות ולא איומים ואינו זוכר במדויק את המילים, ומאחר וקללות אינן מהוות עבירה פלילית ביקש שלא למסור עדות. בנסיבות אלה אינני מוצאת כי נפל פגם בהתנהלות המאשימה בהקשר זה וכי יש בו כדי להביא לזיכוי הנאשם.

24. עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך שלא נחקרה הקלדנית אשר הקלידה את הדיון אשר התקיים בפני כב' השופט יצחק בת.פ. 35793-03-10 ביום 2.12.2012, אשר יתכן והייתה באולם. לטענתו, מאחר ושופט נכנס לאולם רק לאחר כניסתה של הקלדנית ומאחר ונערכה הפסקה קצרה ביותר במהלכה נשמע האיום הנטען, יתכן והייתה הקלדנית באולם באותה העת, כאשר המאשימה לא פעלה לבירור העניין. חשוב לציין שהנאשם לא ציין שהייתה קלדנית באולם בעת האירוע וכך גם המתלונן, בנסיבות אלה, סבורני שעל אף שניתן היה לערוך בירור כאמור, אין המדובר במחדל היורד לשורש העניין ומקפח את הגנת הנאשם באופן המצדיק זיכוי של הנאשם.

25. באשר לחקירת בני משפחתו של הנאשם, הרי שאלה בשליטת הנאשם, כך שגם אם נפל פגם בהתנהלות המשטרה אשר לא גבתה עדויות מבני משפחת הנאשם, יכול היה הנאשם לזמנם לעדות בעצמו לו חפץ בכך ועל כן אין לקבל טענה שבכך קופחה הגנתו באופן המצדיק זיכוי.

יש לזכור בהקשר זה שהמדובר בילדיו של הנאשם אשר אף אינם כשירים להעיד כנגדו מטעם המאשימה.

נתתי דעתי לדבריי ב"כ הנאשם לפיהם בעיקר בתיק מסוג זה, בו המתלונן תובע משטרתי, על המשטרה לעשות מאמץ ולמצוא ראיות נוספות, יחד עם זאת, בניגוד לדבריי הסניגור נעשה ניסיון כאמור מול הסניגור בת.פ. 35793-03-10 (נ/2), הנאשם יכול היה להביא את בני משפחתו אשר נכחו באולם כעדי הגנה, גם אם לא נחקרו על ידי המשטרה ובחר שלא לעשות כן, והימצאותה של הקלדנית באולם בעת האירוע כלל לא בוסס בפני. בנסיבות אלה כאמור אין להורות על זיכוי הנאשם בשל קיומם של מחדלי חקירה והימנעות המשטרה מלחקור את כלל הנוכחים בעת האירוע.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת האיומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ו, 31 ינואר 2016, במעמד הצדדים.